

Priekules baptistu draudze

Zāļu iela 12, Priekule, Lv-3434

2007.g.oktobris /19/

Nemanot sācies rudens laiks... ražas laiks. Šoreiz arī avīze biezāka☺ Pateicoties azartiskam cilvēkam – Dacei Relei, kuru daudzi varbūt uzskata par drusciņ dīvainu – kur tas prāts – vienai ceļot sazin kur pa pasauli. Bet, ja nebūtu Daces, mēs nezinātu kāda ir Korsika...Lai mums ikvienam būtu tāda paļaušanās Dieva vadībai kāda tā ir viņai!
Zenta.

Draudzes padomē

- tika lemts par **lūgšanu stundas sākumu** ceturtdienās. Turpmāk atcerēsimies, ka tā sākas plkst.**18.00**
- otrajā svētdienā, 14.oktobrī - svinēsim **Pļaujas svētkus**. Pļaujas svētku pateicības galdam atnesto ziedosim veco ļaužu iepriecināšanai Rīgas pansionātā „Saulriets”
- otrajā svētdienā, 14.oktobrī - dievkalpojumu Kalētos plkst.**15.00** kuplinās **Mešku** dzimta.
- trešajā svētdienā, 21.oktobrī - kalpos **Edgars Deksnis**
- ceturta svētdienā, 28.oktobrī – dievkalpojums plkst.**11.00**, bet pēcpusdienā plkst.**17.00** – **pāru vakars**.

13. un 14.oktobrī ikviens tiek mīļi gaidīts Viesītē *****

Viesīte – mazpilsēta Sēlijas novada sirdī, savdabīga, klusa, viesiem draudzīga. Pazīstama kā Latvijas „Sakārtotākā pilsēta 2002”, lepojas ar lielāko Kultūras pili Latvijas laukos, Mazo Bānīti un lielāko bagātību – saviem iedzīvotājiem.

Izlasot šo nelielo aprakstu ir skaidrs viens – arī man turp ir jādodas un jāredz šī vieta.

Īsi sakot, Sēlija nav ne Zemgale, ne Latgale. Sēlija ir Sēlija. Un uz šo īpašo vietu mums ir aicinājums doties.

Tiem, kas zina, kas ir **Kora Darbnīca**, šis vārdu salikums daudz skaidrojuma neprasa, bet tiem, kas vēl to nezina, izstāstīsim, ka tas ir pasākums, kur satiekas daudz jauniešu no dažādām Latvijas pilsētām. Kora Darbnīca ir pasākums, kurā tiek mācītas jaunas dziesmas, kuras tiek atskaņotas dienas noslēguma koncertā. Kora Darbnīca ir pasākums, kur reāli var piedzīvot Dieva esamību un tuvumu. Kora Darbnīca ir pasākums, kur Dievs runā caur jauniešu dzīvēm, liecībām, un dziesmām.

Šis ir piektais gads, kad tiek organizēta Kora Darbnīca. Līdz šim KD ir notikusi Kurzemē – Liepājā, Kuldīgā, Talsos, Ventspilī... un šogad Dievs paplašina

mūsu robežas un piedāvā jaunu izaicinājumu! Iespējams, mums būs jāpārvar kādi pārbaudījumi, būs jāpiestrādā pie sava brīvā laika plānojuma, lai mēs varam būt Viesītē, būs jāsaplāno mēneša budžets un jāmēro diezgan tāls ceļš, vismaz kurzemniekiem noteikti. Bet - tas ir tā vērts, Viesīte ir jāredz, ir jāiepazīstas ar Viesītes cilvēkiem un jāpasaka viņiem kas ļoti svarīgs – Dievam ir plāns!

Dievam ir plāns arī mums, jo Viņš vēlas, lai mēs esam Viņa liecinieki. Un šī ir iespēja īstenot Dieva plānu. Tu un es – mēs esam Dieva starta punkts!!!

KD organizētāju vārdā – Līga Jūrmale

Izmanto dāvanas, ko Dievs tev ir devis.

Ieejot svētdien dievnamā jauniešu dievkalpojumā, kreisajā pusē redzama sirds, kora solu nav, bet ir kaudzīte Bībeļu, ir maisiņi. Iesākumā liekas, ka tur varētu būt dāvanas. Mācītāja galda vietā – dators, citā vietā kosmētika. Tātad jaunieši ir kaut kam gatavojušies...

Jauniešu dievkalpojumu vada Lāsma Ķere. Mūsu jaunieši dziedāja dziesmas, tāpat arī ciemiņi no Grobiņas. Jauniešu vadītājs no Liepājas Pāvilu draudzes Edgars Deksnis deva pamācību par dāvanām. Kā mēs novērtējam dāvanu, ko draugi mums uzdāvina? Vai mēs to noliekam malā vai izmantojam? Un kā ir ar Dieva doto dāvanu? Kur mēs to noliekam, vai mēs to izmantojam kalpošanā?

Jaunieši rādīja drāmu par to, kas mūsu dzīvē ir pirmajā vietā. Dators vai sports, vai pārmērīga tiekšanās pēc skaistuma, vai mūzikas klausīšanās? Kamēr mēs esam iedziļinājušies kādā no šīm sfērām, pa to laiku mūsu sirds tiek aizkrāsota ar melnu krāsu. Drāmas beigās nāk kāds jaunielis, kas atveido Jēzu. Viņš rāda uz debesīm, vienam atņem bumbu, otram datora klaviatūru, meitenēm kosmētikas bagātību utt. Pa to laiku melnā sirds tiek pārkrāsota sarkana. - Jēzus ar asinīm nomazgā mūsu grēkus. Tad visi jaunieši saiet vienotā aplī un lūdz Dievu, bet šajā laikā sirds krāsa nomainās uz balto!

Lāsma sacīja savu liecību, kas viņas dzīvē pirms trim gadiem bija pirmajā vietā...

Tas skumīgākais ir draudzes vienaldzība pret to, ko dara jaunieši. Klausītāju vidū bija tikai daži draudzes locekļi, pārējie bija viesu jaunieši. Dievkalpojumā nebija skaļa mūzika, kas vecāko gadagājumu atbaida ☹, bet ļoti labas un mīļas pamācības. Vēlējums ikvienam padomāt pie sevis, kas mums ir pirmajā vietā un ko mēs darām ar Dieva dotajām dāvanām.

Caur ērkšķiem uz zvaigznēm !

(tas ir tipiskākais raksturojums šim ceļojumam pa Korsiku)

Vispirms, gribu pateikties visiem par aizlūgšanām!!! Sargeņģeļi patiesi bija man blakus. Pat tad, kad traucos diezgan lielā ātrumā pa kalnu ceļu serpentīniem, es aizdomājos par kādu teikumu, kuru izlasīju internetā. Velotūrists Ivars Danenbergs ir teicis šādi: „Nebrauc ātrāk kā Tavs sargeņģelis var palidot, taču sargeņģelus vajag trenēt!”

Mazliet īsumā par ceļojumu. Korsika ir Francijai piederoša sala (130 km gara, 80 km plata). Ceļojuma ilgums – 16 dienas (4.-19.maijam). No Rīgas ar lidmašīnu līdz Nicai (Francija) ar pārsēšanos Vīnē. Savu velosipēdu ņemu līdzī bagāžā. No Nicas lidostas līdz Nicas kuģu ostai braucu ar savu velosipēdu pa velociņu. Ak, kāds velociņš - pasaka velobraucējiem!!! 10 km garā posmā satieku vismaz 500 velosipēdistus, skrītuļotājus, un skrējējus !!! Velociņš iet gar Vidusjūru, ja gribi vari nopeldēties un braukt tālāk. Vidusjūras pludmale ļoti akmeņaina. Nu, nevar pagulēt tā kā pie mums mīkstās baltās smiltiņās. Esmu bijusi pie vairākām jūrām. **Secinājums: Vistīrākā jūra un vismīkstākās un baltākās smiltis visā pasaulē ir Latvijā 50 km uz ziemeļiem un 50 km uz dienvidiem no Liepājas.** Pasaulslavenais franču kūrorts Nica, Latviju nevar izkonkurēt. Pat Misters Bīns teica, ka Nicā 20 gadus atpakaļ bija skaistāk un klusāk.

Tālāk ar kuģi no Nicas uz Ajaccio (Korsika). Atpakaļ no citas pilsētas Bastia uz Nicu un tālāk tāpat kā ierados. Nobraukti ar velosipēdu 868 km. Uzskāpts augstākajā Korsikas kalnā Monte Cintu (2710 m). Ja prasa, kā man Korsikā gāja: - priekš miesas grūti, priekš dvēseles skaisti!!!

Ja Korsika ir jāraksturo 2 vārdos, tad tā ir mežonīga, bet skaista. Visvairāk šim raksturojumam atbilst zieds – roze. Tā kā Korsikā mežu mūsu izpratnē ir ļoti maz, tad vairāk šo teritoriju klāj neizejami mežrozīšu, kazenāju un efeju džungļi visdažādākajās krāsās. Mežonīgums izpaužas visur dabā - ērkšķi, dzeloņi, kaktusi, efejas, akmeņi, klintis, ķirzakas, čūskas, mežacūkas, eži un dzeloņdrātis gar ceļmalām. Dzeloņdrātis ierobežo gan mājdzīvniekus, gan meža dzīvniekus, lai nevazājas pa ceļiem. Daba tur ir brīnišķīga, jo daudz kas tur ir tāds, ka man ar visām botānikas zināšanām par īsu. Palmas, kaktusi pāri manai galvai ... Redzēju arī lielas platības, kuras izdega 2004.gadā. Izdega tik daudz tādēļ, ka tur cilvēks nevar pārvietoties pa šiem džungļiem ar kājām. Toties visi ceļi ir asfaltēti un labas kvalitātes.

Cilvēki gan tur ļoti laipni un sportiski. Katru rītu tur neskaitāmi cilvēki, veselas ģimenes ar visiem suņiem dodas rīta skrējienā vai izbraucienā ar velosipēdu. Tas ir ģimenisks pasākums - no rīta vai vakarā skriet. Neredzēju nevienu jauno māmiņu, kura staigātu pa ielām, stumjot ratiņus ar maziem bērniņiem, viņas visas skrien un viņām līdz ar to nav nekādu problēmu ar celulītu, t.i., lieko svaru. Tas būtu ļoti labs ieteikums: ar ko nodarboties pirmsdienās (t.s. "māmiņu skolā"). Vienalga, lai kur tu atrastos, pilsētā vai ciematiņā, visi tevi sveicina ar žilbinošu smaidu un mirdzošām acīm. Un tas nav tikai tāpēc, ka viņiem daudz naudas vai

viegla dzīve. Biju tā pieradusi ar visiem sveicināties, ka bija ļoti grūti atkal pierast pie Latvijas situācijas, ka sveicinām tikai to, ko pazīstam un tad arī daži tā caur zobiem izmoca "labrīt". Novēlējums ikvienam - nodarbosimies ar sportiskām aktivitātēm ikdienu, tad varbūt spēsīm arī pasmaidīt un vienkārši pateikt "labrīt".

Ceļojot pa Korsiku sapratu, cik viņiem grūti nākas strādāt, lai pie mājas ierīkotu kaut nelielu puķudobi. Mēs varam paņemt lāpstu un iet kaut uz visām četrām debespusēm un brīvi izvēlēties, kur rakt un ko rakt. Viņiem nākas ņemt "lomiku" un mēģināt atrast vietu, kur izkalt klintī kādu caurumu, lai var iebērt kādu zemīti un kaut ko iestādīt. Var apbrīnot tās aitas, kazas, zirgus un govus, kuras spēja tajos ērkšķainajos džungļos un krūmos atrast kaut ko ēdamu un izdzīvot. Jūnijā, jūlijā un augustā tur vispār no karstuma viss izdeg, tādēļ viskrāšņākais laiks ir tieši aprīlī un maijā, kad viss zied. Korsikas rietumu daļu patiesi var dēvēt par Mežonīgajiem Rietumiem. Ja kāds zemes gabaliņš tiek atkarots no ērkšķainajiem džungļiem, tad tur parasti tiek ierīkots augļudārzs, siltumnīca vai stādaudzētava. Šobrīd tur gatavojās zemenes, citroni, apelsīni un nefas. Nogaršoju visu, ko varēju. Jāsaka, ka arī franču ēdieni Korsikā bija ļoti garšīgi un milzīgas porcijas, kaut arī viss tur bija nežēlīgi dārgi. Ja man tur gribētos tā šiki padzīvot kādu mēnesi, tad tur tā var "nodzert vai pusi karaļvalsts" (naudas izteiksmē). Jāsaka, ka es neatceros, kad vēl tā būtu dzērusi ūdeni. Apbrīnojami ir tas, kā tur cilvēki ar "tāadu" mīlestību tev prot iedot pliku ūdeni, jo izslāpušam ceļniekam jau dažreiz neko vairāk arī nevajag. Klimats tur ir tāds subtropisks. Kad ierados, pilsēta Ajaccio mani sagaidīja pagalam pelēcīga, jo lija lietus. No 12.00-15.00 tur ir siesta. Tad viss ir ciet, izņemot ēstuves. Saulainajās dienās tik nežēlīgi cepināja, ka tikai parādi tai saulei kājiņu, āda būs vienās čūlās un ies nost ar garantiju. Nelīdz nekādi, pat visstiprākie aizsargkrēmi un pābraucot mājās vēl nedēļu āda lobījās. Pēc 2 stundu brauciena ar velosipēdu T-kreklu varēja izgriezt. Sviedri lija aumaļām. Braukšana notiek pa kalnainiem ceļiem. Latvijā pat neko līdzīgu neatradīsi. Vieni vienīgi serpentīni!!! Dažreiz varēja nobraukt tikai kādus 700 m un tad bija jāatpūšas. Korsikā pirmajās dienās bija pērkons un lietus, tāpēc man brīžam bija jāuzstāda ātrumrekordi riteņbraukšanā vai telts celšanā, ja negrib izlīt līdz pēdējai vilītei. Pie mums tu vēl vari paslēpties zem kāda koka, bet tur to koku nav. Nakšņoju tikai kempingos, jo visur citur ir neiespējami normāli uzcelt telti. Tur ir tādi ērkšķi, ka telti, kājas un rokas var saplēst viens divi. Jau otrā dienā pamanījos saplēst rokas un kājas vienās asinīs tā, ka skats uz mani bija visai iespaidīgs. Līdz ceļojuma beigām nekādus krūmiņus negribēju redzēt. Tie krūmi visi pilni ar čūskām un miljons ķirzakām, kuras lec uz visām debess pusēm - šermuļi pār kauliem iet.

Vienu vakaru biju arī termālajos minerālūdeņu baseinos. Nu, karstumiņš tā neko - jau: lielajā baseinā +37° C, mazajā +42° C !!! Bija jādomā, kā vispār ielīst tajā mazajā baseinā.

Par Korsiku stāstot, nevar nepieminēt krāsainos skatus, kas paveras uz jūru, klintīm. Klintis ir tik dažādās krāsās: no baltām līdz sarkanām, no rozā līdz violetām un pat melnām. Kad tu to visu redzi savām acīm, tad aizmirstās viss: ka esi noguris, ka gribi ēst, ka gribi dzert utt. Braucu cauri ļoti skaistam aizsargājamam dabas parkam - Les Calanche ar sarkanīgām klintīm. Pēc tam sekoja 11km nepārtraukts nobrauciens pa ceļu gar klinšu sienu uz leju. Sajutos kā bobsleja trasē no vienas virāžas uz otru ar 40-50 km/h, atšķirība tikai tāda, ka bobslejā tev neviens nebrauc pretī. Ceļš ļoti šaurs, visu laiku jābremzē, jo citādi var izlidot no trases un tad būs tikai skumja mūzika, puķes un krusts... Pretī brauc visādi lielāki un mazāki tūristu busiņi, motocikli, mašīnas un piedevām vēl govīs ar teļiem klenderē pa ceļu un nemaz netaisās dot ceļu. Tā kopumā ņemot, Korsikas rietumu daļā nav neviena vismaz 300m taisna ceļa gabaliņa, viss ir vienos līkumos. Man jau patika! Sajutos kā Maksimiliāns Bjadžo.

Visu ceļojumu es biju izplānojusi personīgi, strādājot ar karti un internetā pieejamo informāciju par Korsiku. Tā kā biju ieplānojusi arī braukt jūrā ar kuģīti uz Scandola klinšu rezervātu, tad nācās gaidīt 3 dienas uz labvēlīgiem laika apstākļiem. Uz šo klinšu rezervātu ar kājām nevar tikt, jo rezervātā nevienu nelaiž, tur ir augsti dzeloņdrāšu žogi, kā cietumā. Kad beidzot tiku uz laivu, izšūpoja labi veselās 4 stundas. Man slikti nebija, bet kādi 10 % mocījās un "baroja zivis". Es varu saprast tos cilvēkus, kuri samaksājuši ne jau mazu naudu, iebrauc jūrā un visu to skaistumu nevar baudīt, jo ir tik slikti. Man blakus viena sievietē sēdēja galvu ietinusi pelddvielī, lai neko nevarētu redzēt. Jāsaka, ka skati no jūras puses ir daudz iespaidīgāki par tiem, ko varētu iegūt no sauszemes puses, jo līdz jūras līmenim nav iespējams nonākt ar kājām stāvās klinšu sienas dēļ. Jūrā ir iespaidīgi klinšu gabali, kurus no visām pusēm apskalo jūra.

Kuriozs atgadījums iz šīs ekskursijas jūrā. Visu laiku kuģa kapteinis stāsta franču valodā par visu, ko redzējām, taču es sapratu diezgan ierobežota daudzuma informāciju. Vienu brīdi visi velk kameras un fotoaparātus un kaut ko meklē ar acīm pa kalniem. Es arī skatos, bet nezinu, ko jāmeklē. Prasu pārējiem, bet neviens nemāk man angļu valodā paskaidrot, ko jāmeklē. Tad izlīdzējāmies nedaudz ar "mēmā šova iemaņām" līdz sapratu, ka jāmeklē "bēe" ar bārdi. Tā bija balta kalnu kaza vai āzis ar tādiem skaistiem lieliem izliektiem ragiem. Tālu bija, knapi varēja saskatīt. **Secinājums: ar mēmā šova iemaņām var tālu tikt, pat ceļot pa visu mūsu mazo zemeslodi bez problēmām.**

Ceļojuma laikā pabiju arī dažās mazās pilsētiņās, jo tās man likās ļoti pievilcīgas un velosipēdistiem draudzīgas, turpretī lielās pilsētas - dažreiz apbraucu, dažreiz izjoņoju cauri. Gāju arī skatīties Calvi pilsētā naktī izgaismoto karaļpilsētiņu ar mazām ieliņām un restorāniem. Bija tikai 2 pilsētas: Calvi un Bastia, kur es pamanīju policiju. Jāpiezīmē, ka tur policija ir uz motocikliem, jo ar tiem var ātrāk pārvietoties.

Korsika patiesībā man asociējas ar motociklu salu. Pa Korsiku, patiešām, moderni ir ceļot ar motocikliem, taču velosipēdistu arī tur netrūkst. No tā

kuģa, ar kuru es aizbraucu no Korsikas, nobrauca nost ap 150 motociklu, kuri bija ieradušies apceļot Korsiku. Rēkoņa bija liela!!!... Bet es priecājos, ka varu ceļot ar videi draudzīgu transporta līdzekli - velosipēdu. Ceļojot ar velosipēdu var sadzirdēt putnu balsis, kuras nekad nedzirdēsi braucot ar motociklu. Pēc tām motociklu rēkoņām, putni aplūst... Putni tur bija ļoti daudz, izņemot, protams, stārķus, gulbjus, dzērves u.c. lielus putnus. Ja kāds grib redzēt nesabojāto Eiropu, tad viņam jābrauc uz Latviju vai Korsiku. Tikai Korsikā ir ļoti daudz dažādu krāsu kontrastu vienkopus, kurus neesmu redzējusi nekur citur. Pirms brauciena vācot informāciju par Korsiku internetā, es nebeidzu brīnīties par tām krāsām, tiem skatiem. Man bija pārlicība, ka tajās fotogrāfijās ir uzlabotas krāsas. Tagad man ir daudz fotogrāfiju un es zinu, ka es neko neesmu uzlabojusi. Tā ir realitāte. Dažreiz jutos sirreāli! Dievs laikam ir bijis iemīļējies, kad radīja Korsiku!!! Starp citu Korsika ir radusies vulkāna izvirduma rezultātā. Acīmredzot, Dievs vēl to zemi nav pabeidzis radīt, jo Viņš to dara vēl šobaltdien.

Kad ceļoju pa Korsiku, redzēju neskaitāmas sašautas ceļa zīmes. Pa ceļa malām mētājās medību patronu čaulītes. Korsikāņi ir lieli mednieki. Es redzēju arī mežacūku pēdas, tā kā viņiem ir ko medīt. Nedaudz palasot Korsikas vēsturi, uzzināju, ka Korsikas sala ieguva autonomiju no Francijas tikai 2001.gadā. Viņi ļoti necieš frančus un franču valodu, tādēļ ļoti daudzām ceļa zīmēm uzraksti franču valodā tā tika sašauti, lai nevarētu izlasīt. Uzraksti bija lasāmi tikai korsikāņu valodā. Man kartē bija franciskie nosaukumi. Dažās vietās man nopietni bija jādomā, kur tad es īsti atrodos. Tā iznāk, ka Ajačo ir Ažaksju, bet Bonifačo ir Bunifazī. Korsikā pārsvarā runā korsikāņu valodā. Viņi necieš frančus un viņi ir lepni par to, ka ir korsikāņi. Ne velti man teica, ka es esot dulla, jo braucu uz bandītu zemi. Varu teikt, ka nekādu apdraudējumu nejutu nevienu mirkli. Man jāsaprot, ka daudz nedrošāk es jutos Rīgā, jo tur ir tik mežonīgs daudzums klaidoņu, dzērāju un narkomānu, kādu es līdz šim nekur citur pasaulē neesmu redzējusi.

Korsika ir tā vieta, kur trenē slavenos franču leģionus. Tur ir pabijuši arī pāris latvieši, kā nekā labi maksā. Tur arī redzēju daudz vairākas militāras teritorijas (šautuves un poligonus) - visas norobežotas ar dzeloņdrāšu žogiem. Tā tiek norobežotas arī medību teritorijas un mājlopu ganības. No ceļa praktiski nav iespējams ar kājām vai kā citādi nobraukt, jo visur ir šie žogi un esošie vārtiņi ir slēgti. Tā kā braucu arī pa ļoti mazapdzīvotām vietām, tad dabūju arī nejauši redzēt 2 lielās atkritumu izgāztuves. Tādas "ekstras" man nenodrošinātu neviena tūrisma ceļojumu aģentūra !?!

Korsikā es sastapu dažādus cilvēkus no Šveices, Amerikas, Beļģijas, Vācijas, Itālijas, Francijas, kuri, tāpat kā es ar velosipēdu, apceļo Korsiku. Satiku arī ļoti daudz pasaulslavenus riteņbraucējus, kuri katru gadu startē tādos braucienos, kā Giro d'Italia, Tour de France, Cap de Corse u.c. Es viņus atpazīnu pēc komandu uzrakstiem uz krekliņiem. Viņi katru rītu 8.00 izbrauca rīta treniņos kalnos. Bija interesanti braukt vienā un tai pašā kalnā kopā ar viņiem. Atšķirība ir milzīga, jo viņi

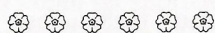
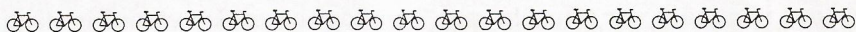
brauc ar šosejai piemērotiem viegliem velosipēdiem, bet es ar kalniem piemērotu un piedevām man vēl uz bagāžnieka trīsdaļīga smaga soma. Viņi visādi centās uzmundrināt, jo jāsvīst tur ir ne pa jokam.

Satiku arī Paulu no Briseles, kurš vienatnē ar velosipēdu apceļojis jau 10 valstis 10 mēnešos (vēl 2 jāapceļo). Viņa plānotais ceļojums šobrīd ir beidzies (t.i., 12 mēnešus garš). Katru nakti veselu gadu viņš gul teltī un brauc ar velosipēdu. Man radās jautājums, vai kāds viņu sponsorē. Izrādās, ka nē, jo viņš 7 gadus strādāja un krāja naudiņu tikai šim mērķim. Tagad veselu gadu atpūšas. Redziet, cik dažādi cilvēki atpūšas un ko katrs saprot zem vārda "atpūsties". Tajā brīdī viņš bija nobraucis vairāk par 14 000 km. Ceļojuma pēdējā dienā Korsikā satiku arī kādu sievieti no Francijas, kura viena pati bija apbraukusi Korsikas salu 3 nedēļās. Satiku vienu itāli, kurš 30 dienās bija nobraucis 3 000 km (no Itālijas Ziemeļiem līdz Dienvidiem, cauri Sicīlijai, Sardīnijai un Korsikai). Bija patīkami redzēt cilvēkus, kuriem ir vēl trakākas idejas un lielāki mērķi par manējiem.

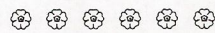
Tā kā bieži braucu gar Vidusjūras krastu, gribējās nopeldēties jūrā, taču bieži vien to nevarēja klinšaino krastu dēļ. Tur, kur it kā no augšas izskatījās, ka var braukt lejā uz pludmali, bieži bija jāatduras pret milzīgiem brūnaļģu (lamināriju) smirdošajiem kalniem. Pat fiziski nebija iespējams ieiet tādā biežā brūnā smirdošā biežputrā. Visa gribēšana iet jūrā pāriet! Pie mums jūrmalā var salasīt daudz interesantus gliemežvākus. Tur es nogāju lielu gabalu gar jūrmalu un atradu vispār tikai 5 gliemežvākus (tie bija vispār vienīgie gliemežvāki visā jūrmalā, ko redzēju Korsikā, piedevām ļoti prasti). Tos skaistos gliemežvākus tur varot dabūt tikai nirstot jūrā. Ja izdevās atrast normālu pludmali, tad es, protams, peldējos, kaut gan ūdens vēl bija diezgan vēss.

Devos kāpt visaugstākajā Korsikas virsotnē Monte Cintu (2710 m), kā bija iepļānots. Laika apstākļi arī bija ļoti jauki. Tā kā sāku kāpt viena pati 5.00 no rīta, tad izbaudīju saullēktu kalnos. Esmu pieradusi kāpt Alpos, kur tiek domāts par cilvēkiem un takas ir marķētas, lai cilvēki nenomaldās. Šeit bija savādāk. Vietām bija sakrauti akmeņu krāvumi, bet vietām to nebija, vietām bija vairāki. Tas ļoti traucēja normāli orientēties visā tajā kalnu valstībā. Bija arī viena tehniski grūta vieta, kur nevarēju viena tikt pāri, taču cilvēka

Vēlot interesantus Dieva svētītus ceļojumus ar Dievu pa dzīvi - Dace Rele

Mūsu jubilāri oktobrī

- 1.10. – Aigars Dārznieks
- 4.10. – Mirdza Saule
- 5.10. – Sarma Cērpa
- 26.10. – Svetlana Šildere – 35 gadu jubileja
- 30.10. – Dzintra Liekniņa
- 30.10. – Uljana Tervite
- 18.10. – Elīna Roga

*Dievs vienmēr
dod vislabāko tiem,
kas izvēli atstāj
Viņa ziņā.
/J.Elliot/*

